

Ráduly János

Valami fontosat

Benned
valami fontosat,
vérpezsdítő értéket
pillantottam meg:
arcod pírjában — derengő hajnalt,
hangodban — Bartók-muzsikát,
melled villódzásában — felhőtlen vágyat,
álmodban — felszabadító imát,
tekintetedben — szálas jövődöt,
combod ívében — biztos megmaradást...
Este?
Ó,
te se keresd bennem
a halált.
Ne!
Sohase!

Haikuk

Petőfi Sándor

Én szembenéztem
a dacos örökléttel.
Nem alázott meg.

Tüzeket

Tüzeket csihol
az értelem. Jókedvünk
most felszikrázik.

Örömmé

Újjáépítlek
szárnyaló vágyaimból.
Örömmé teszlek.

Védangyal

Megcsinosítom
a lelkedet: védangyal
lesz a szívem fölött.

Megtép

Kínoz, megtép a
történelemmé való
átminősülés.

Átlendít

Mesteri Halál:
átlendít — könnyedén — a
nagy végtelenbe.

Molnos Ferenc

Derengésben

Virradatkor a körbelévő hegyekre ráhasalt az ég. Ködös szürkésége meredek oldalakon csorog le az ébredező völgyre. Havazik. Nagy lyukú rostán szórja magát közénk a tél. Kövér pelyhek fűgén kergetőznek, zuhanórepülésbe kezdenek a magasban.

Derengésben kéklík a szemközti erdő. Hol vannak már a tegnapi lilák, hát a rozsdabarnák? Emlékszel még az érett sárgákra, vörösekre, mint szította a szellő az őszi éjben az álmatlanul pihegő, parázsló rengeteget? Emlékszel még a szemet megkapó kobaltra, a puhán föled hajló bársony kupolára? Hunyorgó csillagokra, apró mécseseire a végtelen térnek?

Arasznyi lett a világ. Látótered köbhajtásnyira ér, ott már bezárul. Szemed bármerre futna, elnyelő ingoványba gázol. Maradj veszteg! — fékeznéd magadban a zabolátlant. Nem kell örökké nyargalászni! Itt maradhatsz már végre, mint a lábad mellett fegyelmezetten kuporgó kutyád, kinek csak az orra rezzen, mikor mélyen magába szívja a hűvös levegőt, s az elmúlt éjszaka számtalan rejtélyes üzenetét. Maradj nyugton! Lélegezz te is mélyen! Figyeld, mint dagad tüdőd, s aztán hosszan fújd ki! Be és ki, lassan, nyugodtan. Úgy lélegezz, mintha főállásban tennéd! Hagyd, hogy átjárjon a levegő, fusson vele benned hullámokban az élmény! Akkor egészen testedbe ivódik e táj, s tied lehet ez a különös hajnal.

Patak partján

Két partról összehajló havas ágak alagútján fekszik velem szemben a patak. Szellő sem rezdül, madár sem jár. Fehér merevségbe öltözött, meg sem mozdul, marcipán a táj. Érintetlen a hó. Seholy egy nyom, csak mi sebezük meg a tél fehér vásznát, amint kutyámmal kíváncsiságunktól hajtva erre tartottunk.

Ahogy most visszanezdek, úgy sérti a szemet, szeretném meg nem történné tenni e vétket. Hogy új sebet ne ejtsek, a friss havat tekintetemmel egyengetném simára.

Itt kellene maradni. Állni szóttlanul és mozdulatlanul. Hagyni, hogy egyszer, ha majd újra kezdődik a havazás, nem csak nyomainkat, de minket is teljesen belepjen a hó. Néznők a méltósággal érkező vizet. Hallgatnók a kövek közt futó hullámok altató duruzsolását. Jó volna végre nem ellenállni az időnek, hanem hagyni, hogy könnyedén vállára vegyen...

